
Ήμαστε όλες παιδιά της . . .

Της Σοφίας Κουκούλη-Σπηλιωτοπούλου*

Δεν είναι καθόλου εύκολο να μιλήσει κανείς για την προσωπικότητα και το έργο της κυρίας Κροκοδείλου. Ιδίως μετά από αυτά τα τόσο μεστά, παραστατικά και αληθινά που μας είπε η κυρία Γιωτοπούλου. Θ' αναπολήσω απλώς ορισμένες χαρακτηριστικές κι αλησμόνητες στιγμές, αλλοτινές και σημερινές.

Καλοκαίρι, κι οι απολυτήριες εξετάσεις έχουν τελειώσει. Τελειώσαμε το σχολείο. Είμαστε εκδρομή. Τελευταία σχολική εκδρομή. Δεν έχουμε συνειδητοποιήσει ακόμη ότι ποτέ πια δεν θα ξαναβρεθούμε όλες μαζί έτσι, όπως τώρα, με τις δασκάλες μας. Αυτό που νιώθουμε αυτή τη στιγμή είναι ανακούφιση. Επιτέλους! Πάνε οι εξετάσεις!

“Παιδιά μου”, λέει η δεσποινίς Κροκοδείλου, “οι εξετάσεις δεν τελείωσαν. Εξετάσεις θα'χετε συνεχώς, κάθε μέρα. Μόνο που τις περισσότερες φορές δεν θα το ξέρετε. Και πολλές φορές θα χρειασθεί να πείτε το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ. Μόνο που δεν θα ξέρετε κάθε φορά πόσο μεγάλο ήταν”.

Παιδιά της. . . Παιδιά της, όταν στεκόταν μπροστά σε όλες μας, στο Αμφιθέατρο του Σχολείου, στο ίδιο επίπεδο με μας, όχι πάνω στο βήμα, χωρίς να λέει τίποτα, και ύψωνε το χέρι κι έπεφτε απόλυτη σιγή. Όχι από φόβο, αλλά από σεβασμό κι αγάπη.

Όταν μας καλούσε στο Γραφείο, μετά από κάποια αταξία, για να μας μιλήσει, ή μας έβαζε και καμιά στίξη. Και πάντα ξέραμε πως είχε δίκιο.

Παιδιά της, όταν μας μάθαινε Αγγλικά και συγχρόνως και υπευθυνότητα, αλληλεγγύη, συμμετοχή στα κοινά και, προπαντός, αγάπη για τον άνθρωπο.

Όταν μας οργάνωνε και μας εμψύχωνε για ευγενείς αγώνες

Με τη διδασκαλία της, με την πλατιά κουλτούρα της, με τη συμμετοχή της και το παράδειγμά της.

Πράγματα που δεν ξεχνιούνται ποτέ. Περνάνε στο υποσυνείδητο, περνάνε στα παιδιά μας.

Παιδιά της, ακόμη και σήμερα, που παρακολουθεί την προσωπική και την οικογενειακή μας ζωή, χαίρεται με τις χαρές μας, λυπάται με τις λύπες μας, καμαρώνει για τις επιτυχίες μας, μας παρηγορεί για τις αποτυχίες μας.

Ακόμη και σήμερα, που στρεφόμεστε σ' αυτήν με προβλήματα, απορίες, ιδέες

Που παίρνει εκείνη πρωτοβουλίες, προτείνει λύσεις, μας κινητοποιεί, μας οργανώνει, μας δίνει ακόμη περισσότερο μεταξύ μας και με τους γύρω μας. Που προσφέρει πάντα εκείνη πρώτη και ωθεί και μας στην προσφορά.

Και όλα αυτά, και τότε και τώρα, όλη τη ζωή της, αυθόρμητα, αβίαστα, αθόρυβα κι αποτελεσματικά.

Ο αλησμόνητος δάσκαλός μας Μίνως Δούνιας, στο Ημερολόγιο Κατοχής, που εκδόθηκε μετά τον θάνατό του, γράφει τον Νοέμβριο του 1941: “Ιδέες, που ως χθές ακόμη ίσως νομίζαμε ψεύτικα είδωλα, κυριαρχούν τώρα με τόση σφοδρότητα πάνω σε κάθε μας σκέψη! Πατρίδα, Έθνος, Λευτεριά, παίρνουν πάλι το βαθύ τους νόημα, την προαιώνια υπόσταση”¹.

Αυτό το νόημα, την προαιώνια υπόσταση των ιδεωδών του πολιτισμού μας, κρατούσε και κρατά πάντα άσβεστα η δασκάλα μας. Το ρητό του σχολείου μας “NON MINISTRARI SED MINISTRARE”, “όχι να σε υπηρετούν, αλλά εσύ να υπηρετείς”, που ίσως ηχεί ορισμένες φορές κοινότοπο, όταν είναι τρόπος ζωής ενός ανθρώπου με τόση ακτινοβολία, τότε παίρνει όλο του το φως

“Ψυχή του Κολλεγίου”, την είπε η κυρία Μαραγκοπούλου. Πράγματι. Ψυχή..

Σε μια εποχή που κυκλοφορούν ανάμεσά μας και προσπαθούν να μας επιβληθούν τόσοι “χαλκοί ηχούντες και κύμβαλα αλαλάζοντα”, η δεσποινίς Κροκοδείλου είναι ένα παράδειγμα, μια παρηγοριά και μια ελπίδα.

Σας ευχαριστούμε, δεσποινίς Κροκοδείλου!

* Η κ. Σοφία Κουκούλη-Σπηλιωτοπούλου είναι δικηγόρος-εμπειρογνώμων Ε.Ε.

1. Έπειτα από 120 χρόνια ελεύθερης ζωής είμεθα πάλι σκλάβοι”. Το Ημερολόγιο κατοχής του Μίνου Δούνια. Επιμέλεια Κ. Ντελόπουλου. Εστία 1987, σελ. 97.